



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **V. Y. D., nar. X**
státní příslušnost X
t.č. v X

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. prosince 2024, č. j. CPR-45992-6/ČJ-2024-930310-V241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 12. 8. 2024, č.j. KRPA-256692-14/ČJ-2024-000022-ZSV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie,

Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanovenou v trvání 4 let.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl porušení ust. § 2, § 3, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále pak porušení ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4, § 120a a § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a konečně i porušení čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
3. Konkrétně pak žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval dostatečně důvody znemožňující vycestování žalobce, nepoložil žalobci otázky týkající se možných problémů či důvodů, pro které se žalobce obává vrátit do země původu. Žalobce má za to, že jeho vycestování do země původu není možné. Postup žalovaného, pokud jde o zjištění, zda vycestování žalobce je možné, považuje žalobce za nedostačující a nepřezkoumatelný. Z napadeného rozhodnutí podle žalobce nevyplývá, jak byl učiněn závěr, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce nesouhlasil se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra o možnosti žalobce vycestovat zpět do země původu.
4. Žalobce dále uvedl, že stanovením doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v trvání 4 let je porušením zásady přiměřenosti vyplývající z ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a nepřiměřeným zásahem do žalobcových subjektivních práv.
5. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 78 A 17/2015-34, ze dne 18. 12. 2015, žalobce také uvedl, že z napadeného rozhodnutí je patrné přísnější postihování cizinců za porušení právních předpisů oproti občanů České republiky.
6. Žalobce také namítal nepřiměřený zásah napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Uvedl k tomu, že na území České republiky strávil legálně přes 20 let a vnímá ji jako svůj domovský stát. Na území České republiky má veškeré sociální, kulturní, společenské a ekonomické aktivity. Má na území České republiky přátele, zajištěné bydlení. V zemi původu naopak již žádné vazby nemá.
7. Navrhl proto závěrem, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dodal, že ve svém postupu neshledal žádné pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
10. Žalobce byl dne 12. 8. 2024 kontrolován hlídkou správního orgánu prvního stupně, kdy k prokázání svojí totožnosti předložil cestovní doklad č. X vydaný X, ve kterém nebylo vyznačeno žádné oprávnění k pobytu na území České republiky.

11. Z lustrace cizineckého informačního systému se podává, že žalobce nemá povolen žádný druh pobytu na území České republiky s tím, že poslední žádost o povolení pobytu v roce 2020 byla zamítnuta. Vzniklo proto podezření, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně, a proto byl podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů zajištěn.
12. Dne 12. srpna 2024 proto správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, a to výslovně z důvodu podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka řízení sepsaného téhož dne za přítomnosti tlumočnicka jazyka X uvedl, že naposledy na území schengenského prostoru, konkrétně do České republiky, přicestoval v roce 2001 a od té doby nevycestoval. Pouze v roce 2018 navštívil ve X rodinu. Bydlí v X v pronajatém pokoji v rodinném domě. Pracuje v restauraci jako pomocná síla v kuchyni. Je zdravý, žádné léky neužívá. Je svobodný, bezdětný a bez vztahu. V České republice nikoho nemá. Žádné vazby, závazky nebo pohledávky na území České republiky nemá. Ve X nikoho nemá a nic mu tam nehrozí. Není mu známá žádná překážka znemožňující mu vycestování. Ví, že je na území neoprávněně. V případě uložení správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Zopakoval, že nemá v České republice žádné kulturní, sociální či společenské vazby.
13. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 12. 8. 2024, ev. č. ZS57551, se podává, že vycestování žalobce do X je možné.
14. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
16. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn“.

18. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“
19. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
20. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí“.
21. Soud má v první řadě za prokázané, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším ode dne 2. 10. 2021 (po připočtení doby 30 dnů ode dne pravomocného zamítnutí žádosti o pobyt) do 12. 8. 2024. Ke dni zahájení správního řízení tak žalobce pobýval vědomě na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu v rozporu se zákonem celkem téměř tři roky. Tuto skutečnost ostatně žalobce ani nepopíral.
22. Soud nemůže dát žalobci za pravdu v tom, že by se správní orgán I. stupně či žalovaný dopustily vůči němu nepřiměřeného postupu. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z protokolu o výsledku žalobce coby účastníka správního řízení, byly mu položeny dotazy týkající se právě posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Žalobce uvedl, že v České republice nemá žádné politické, kulturní ani společenské vazby. Za těchto okolností nelze o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce hovořit, když v zemi původu má ještě rodinu, kterou podle svých slov v roce 2018 navštívil. Správní orgán prvního stupně se tedy podle názoru soudu v rámci limitů žalobcem uváděných skutečností během svého výsledku důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho přiměřeností. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze v tomto směru žádná zásadní pochybení vytknout.
23. Zákon jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění podle § 119 zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců

a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Soud jistě souhlasí s tím, že v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. V daném případě však správní orgány uzavřely správně, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude mít nepřiměřený dopad do rodinného ani soukromého života žalobce, protože jim nezbylo než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.

24. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“
25. Správní orgány se dostatečně a přezkoumatelně zabývaly přiměřeností správního vyhoštění žalobce (srov. kupř. str. 7 – 8 napadeného rozhodnutí nebo str. 5 – 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).
26. Námitce žalobce spočívající v nedostatečném odůvodnění stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, rovněž nelze přitakat. Správní orgán prvního stupně odůvodnil na straně 7 svého rozhodnutí, proč stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, právě v trvání čtyř let. V podrobnostech soud na tuto část odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu odkazuje. Žalovaný pak nepochybil, pokud rozhodnutí nalézacího správního orgánu aproboval i v tomto směru, a lze odkázat v podrobnostech na část odůvodnění napadeného rozhodnutí obsažené na str. 8 – 9.
27. Pokud jde o správními orgány konstatovanou absenci důvodů znemožňující vycestování, pak má soud za to, že se správní orgány důvodně opřely o závazné stanovisko ministerstva vnitra a o skutečnosti uváděné žalobcem, který žádné překážky neuplatňoval. Naopak uvedl, že mu v zemi původu nic nehrozí, je zdravý a bydlení by si tam zařídil. Naproti tomu ani v žalobě žádnou konkrétní překážku ve vycestování do země původu neuvedl.
28. Soud má tedy za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně v rozsahu odpovídajícím rozsahu a povaze odvolacích námitek žalobce. Správní

orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.

29. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k těmto závěrům.
30. Tam, kde žalobce dále vytýkal porušení § 2 odst. 3, 4 § 3, § 50 odst. 3 správního řádu, porušení ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4, § 120a a § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a porušení čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, nutno konstatovat, že šlo ponejvíce o výtky v tolika obecné rovině, nejedná se o žalobní body, a soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 10. února 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce